

# **Caracterul și puterea învierii lui Hristos**

Faptele apostolilor 3.13-16; 4.1-2; Filipeni 3.7-11

**Walter Thomas Turpin**

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

**Versete călăuzitoare:** Faptele apostolilor 3.13-16; 4.1-2; Filipeni 3.7-11

**Faptele apostolilor 3.13-16:** Dumnezeu lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov, Dumnezeu părinților noștri L-a glorificat pe Slujitorul Său, Isus, pe care voi L-ați predat și L-ați tăgăduit în fața lui Pilat, când acesta hotărâse să-l dea drumul. Dar voi L-ați tăgăduit pe Cel Sfânt și Drept și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș; și L-ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți, pentru care noi suntem martori. Și, prin credința în Numele Lui, Numele Lui l-a întărit pe acesta, pe care-l vedeți și-l știți; și credința care este prin El i-a dat sănătatea aceasta deplină înaintea voastră, a tuturor.

**Faptele apostolilor 4.1-2:** Și, pe când vorbeau ei poporului, au venit la ei pe neașteptate preoții și căpitanul templului și saducheii, supărați că aceștia învață poporul și vestesc în Isus învierea dintre morți.

**Filipeni 3.7-11:** dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți.

## Introducere

Articolul acesta se preocupă cu „Caracterul și puterea învierii Domnului Isus Hristos”. Ambele le găsim prezentate în epistola către Filipeni. Învierea dintre morți era o înviere cu un caracter deosebit. Am văzut realitatea învierii și ultima dată am văzut roadele învierii, și este cu adevărat foarte important să privim diferitele aspecte, care sunt în legătură cu învierea. Sunt realmente multe aspecte frumoase și diferite, care sunt legate cu învierea. Dar să privim caracterul și puterea învierii. Este vorba de un caracter foarte deosebit, care – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – se leagă și cu învierea noastră, deoarece realizarea și caracterul învierii Domnului Isus include realitatea și caracterul învierii noastre. Dacă avem pe una, automat avem și pe cealaltă. Învierea Sa sub aceste două aspecte determină învierea noastră. Acestea nu se pot despărți. Locul lui Hristos hotărăște locul nostru. Tot ce se referă la El, se referă și la noi. Este bine dacă ținem cu tărie aceasta în simțămintele inimii noastre. Locul Lui decide locul nostru, învierea Lui decide învierea noastră. Și aceasta merge așa de departe, că felul în care a avut loc învierea Lui determină felul învierii noastre. În afară de aceasta noi suntem rodul învierii Lui.

## Omul într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu

La început vreau să mă refer la un punct important în legătură cu caracterul învierii lui Hristos dintre morți: Dumnezeu voia în Hristos cel înviat să aducă pe om într-un loc nou și într-o poziție nouă, care corespundea în totul planurilor lui Dumnezeu. Acest punct este foarte important. Și anume de aceea, deoarece toate încercările ucenicilor Domnului și toate împotrivrile de care ei au avut și au parte din partea dușmanilor lor își au rădăcina tocmai în

aceasta. Voi justifica aceasta în continuare. Dumnezeu a legat de înviere instaurarea unei ordini a lucrurilor complet nouă. Crucea era din punct de vedere moral terminarea a tot ce era vechi și prin aceasta era pe cale de dispariție (Evrei 8.13). Deci aceasta a dat naștere nu numai la împotrivire din partea dușmanilor, ci a dezamăgit și speranța bucuriei lor.

Știți cât de mult erau legate inimile ucenicilor de lucrurile de pe pământ. Și presupun că fiecare, care este sincer cu sine însuși, știe foarte bine cât de mult au inimile noastre a face cu lucrurile de pe pământ și cât de greu este să întrerupem legăturile care vor să ne țină legați numai cu lucrurile vizibile. Pământul este îngrozitor de atractiv pentru noi. În privința aceasta nu vorbesc nicidecum de lucrurile rele și lumești, ci despre ceea ce este bun și corect. Atracția lucrurilor de pe pământ, care ne leagă și ne atrage spre cele pământești, este enorm de puternică și desigur și la ucenicii care erau educați iudaic cu speranța într-o Împărăție pământească; ei priveau spre lucrurile pământului acesta. Pe lângă aceasta ei erau mai mult îndreptățiți decât noi, care nu avem aceste făgăduințe pământești și nu eram și nu suntem un popor cu făgăduințe pământești.

Ucenicii trebuiau scoși din toate acestea și trebuiau să privească moartea lui Hristos și ca moarte a speranțelor lor pământești, și aceasta era foarte amar pentru ei. Pentru ucenici moartea lui Hristos era moartea a tot ce era legat de făgăduințele lui Dumnezeu referitoare la Împărăția Sa pe acest pământ. Moștenitorul viei a fost omorât (Marcu 12.7,8). Acela în care toate aceste lucruri ar fi putut încă fi realizate, nu mai era. Tu vei spune probabil: da, dar ei ar fi putut să știe mai bine. Desigur ei ar fi trebuit să știe mai bine, și la fel și noi, dar ce are aceasta a face cu realitatea? Era efectiv așa, că ei erau legați foarte strâns cu lucrurile de pe pământ. Și astfel era greu pentru ei să accepte faptul că Dumnezeu voia să înceapă ceva cu totul nou, care trebuia să fie ceresc în caracterul lui, în timp ce instaurarea Împărăției era pământească în caracterul ei. Și la noi este deseori așa, că am înțeles teoretic un lucru, dar abia când este transpus în practică – probabil ici și acolo în mod tăios, așa că probabil chiar doare – observăm cât de puțin suntem de fapt pregătiți pentru efectul practic al unui adevăr.

Încă o dată primul punct: caracterul învierii Sale ne prezintă importanța unei noi ordini a lucrurilor înaintea lui Dumnezeu. Această ordine nouă trebuia să aibă loc în Hristos ca Omul înviat, într-un loc nou, potrivit planurilor lui Dumnezeu.

Doresc acum să justific cele spuse cu Scriptura. Să citim Marcu 9.9,10:

- **Marcu 9.9,10:** Și, pe când coborau de pe munte, le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat dintre morți. Și au păstrat cuvântul acela, întrebându-se între ei ce este învierea dintre morți.

Aici nu era vorba de simpla realitate a învierii, căci *învierea* era crezută chiar și de farisei. Numai saducheii o tăgăduiau (Faptele apostolilor 23.8). Dar *învierea dintre morți* (în timp ce morții rămâneau în morminte) era o altă chestiune, și aceasta este ce arată Domnul aici. Țineți aceasta pentru voi, spune Domnul aici, până când Fiul Omului va învia dintre morți, până când Dumnezeu va fi dat dovada mare, vizibilă a bunei Sale plăceri de Slujitorul Său desăvârșit, prin aceea că El L-a înviat dintre morți. O astfel de învierea nu cunoșteau ucenicii încă.

## Efectul învierii asupra ucenicilor lui Hristos

Să luăm un alt loc din Scriptură: Matei 17.22,23:

- **Matei 17.22,23:** Și, pe când locuiau ei în Galileea, Isus le-a spus: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor; și ei Îl vor omorî și a treia zi va învia“. Și ei s-au întristat foarte mult.

De ce? El le-a distrus toate speranțele lor pământești, era sfârșitul tuturor făgăduințelor lor pământești. Deci aici locul din Scriptură, care dovedește ceea ce am spus deja, arată că moartea lui Hristos era pentru iudei moartea Moștenitorului lor, moartea Aceluia cu care erau legate toate făgăduințele pământești, pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său aici pe pământ. Și de aceea pentru ucenici era acum numai întristare și durere.

## Ilustrare în istoria lui Avraam

O ilustrare în privința aceasta ne dă istoria lui Avraam. Mai întâi Dumnezeu i-a dat făgăduința că va moșteni țara, apoi Dumnezeu i-a dat lui Avraam moștenitorul, după ce mult timp el nu a avut un copil al lui. Dar când a primit moștenitorul și moștenitorul era suficient de matur, că toate făgăduințele au devenit din nou vii în inima lui, Dumnezeu i-a zis: acum ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe Isaac, pe care-l iubești și jertfește-l. Aceasta este ca și cum ai tăia cu mâna proprie lanțul care te leagă cu toate făgăduințele divine. Du-te și abandonează toate speranțele care sunt legate cu Isaac. – Exact aceasta era, ceea ce era moartea lui Isus pentru ucenici. El era Moștenitorul adevărat al tuturor făgăduințelor pământești, pe care Dumnezeu le-a dat părinților. Prin aceasta El era veriga de legătură pentru ei la toate aceste făgăduințe. Și ucenicii L-au cunoscut în felul acesta. Moartea Lui a distrus toate speranțele lor, toate perspectivele lor și i-a lăsat de fapt fără surse de ajutor în lumea aceasta. Nu este de mirare că ei s-au întristat nespuse de mult.

## Exemplu: ucenicii care mergeau spre Emaus

Mergem acum în Luca 24.17. Veți vedea aceasta mult mai pregnant. Cei doi ucenici mergeau spre Emaus și vorbeau despre lucrurile care avuseseră loc. Isus S-a apropiat de ei și a mers cu ei, cu toate că ei nu-L cunoșteau, și El le-a zis: „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști?” Inimile lor erau întristate. Ei au părăsit Ierusalimul, au plecat acasă, se terminase cu totul pe pământ. Gândesc că întâmplarea din Luca 24 este una din întâmplările cele mai emoționante din Scriptură. Dacă v-ați putea pune numai pentru un moment în situația ucenicilor! Spatele lor era îndreptat spre Ierusalim, și ei s-au convins că trupul Lui nu era în mormânt. Fețele lor erau îndreptate spre Emaus. Era ziua a treia, și se terminase cu totul. Nu este de mirare că inimile lor erau triste. „Ce cuvinte sunt acestea”, le zice Cel înviat, „pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști. Unul dintre ei, numit Cleopa, răspunzând I-a zis: »Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?«” Chiar dacă ai fi fost numai câteva ore în Ierusalim, cum este posibil să nu ști despre marea întristare care a venit peste noi ca urmare a tuturor celor petrecute acolo? – El răspunde (cu cât de mult tact se preocupă dragostea Sa cu inimile lor): „Ce?” Și ei I-au zis: „Cele despre Isus Nazarineanul, care era profet puternic în

faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor, și cum preoții de seamă și mairarii noștri L-au dat ca să fie condamnat la moarte și L-au răstignit. Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea.”

Această zi, despre care se vorbește aici în Luca 24, era cea mai frumoasă zi care a venit vreodată peste lumea aceasta sărmană, și cu toate acestea inimile lor erau în total contrast cu aceasta. Ei erau triști, aveau inimile zdrobite, erau dezamăgiți. Totul se terminase, toate speranțele lor au fost ținute pe cruce împreună cu Isus și îngropate împreună cu El. Și de ce? Care era taina acestui fapt? Doresc cu plăcere să scot în evidență două lucruri, care constituie taina acestei stări. Și doresc să pun aceasta pe inima mea și pe inima voastră.

În versetul 8 se spune despre femeii (înaintea întâmplării cu ucenicii care mergeau spre Emaus): „Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui”. Probabil spui: da, dar ce este deosebit în această frază? Aceasta înseamnă că inimile lor erau vase găurite pentru aceste cuvinte. Cuvintele Lui au curs prin aceste găuri și au dispărut. Pur și simplu le-au uitat. Domnul a vorbit deseori despre aceasta. Mărturia referitoare la faptul că El va fi omorât prin mâna omului păcătos și că El va învia a treia zi era deosebit de clară. Dar ei au uitat totul. Și cât de des este tot așa cu tine și cu mine, am uitat cuvintele Lui!

## **Credința este o premisă absolută**

Dar acum vine un alt lucru suplimentar. Aducerea aminte nu este credință, între ele sunt diferențe mari. Amintirea lor este trezită, și toate aceste cuvinte uitate ale lui Isus revin. Dar nu le folosește la nimic; cu toate că ei își amintesc de cuvintele Lui, ei merg mai departe cu spatele îndreptat spre Ierusalim și merg spre Emaus cu inimile zdrobite, dezamăgiți și chinuți, ca aceia care și-au pierdut speranța. Totul este la fel ca mai înainte! Amintirea nu este credință!

Ca dovadă pentru aceasta vă voi da un loc din Scriptură remarcabil, și anume din Psalmul 78.19: „Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: »Oare va putea Dumnezeu să întindă o masă în pustie? Iată, El a lovit stânca și au țâșnit ape și s-au revărsat șuvoaie.«” Aceasta este amintirea! Dar să privim acum fraza următoare: „Dar va putea El oare să dea și pâine?” – aici este lipsa de credință! Amintirea era prezentă, amintirea a ceea ce a avut loc mai înainte, dar lipsea credința actuală cu privire la ce putea El să facă acum.

Prieteni dragi, ceea ce noi învățăm aici în această istorisire despre ucenici în legătură cu învierea Domnului este pentru noi astăzi o învățătură de mare importanță și mare binecuvântare. Căci noi avem nevoie nu numai de aducerea aminte de lucrurile de demult, ci avem nevoie să putem înainta în credința actuală într-un Hristos viu. Probabil vă amintiți cum v-a ajutat Domnul în anul trecut sau cu șase luni în urmă, dar dacă voi astăzi nu trăiți în credința actuală vie în Dumnezeu și în Hristos, aducerea aminte de trecut nu va însemna un ajutor pentru sufletele voastre. Este vorba de credința actuală vie în cuvântul lui Isus și nu numai aducerea aminte de cuvintele care au fost spuse cândva. Căci toată puterea și eficacitatea acestor cuvinte au dispărut de mult din sufletele voastre. Nu, importantă este credința vie în acele cuvinte. Deci, am observat în propria inimă, și probabil și voi în inima

voastră, că sunt multe adevăruri, lucruri pe care le știm, că sunt adevărate, dar nu avem credință față de ele. La ce folosește atunci toate acestea?

## O aplicare la timpul de acum

Vă voi da un exemplu. Este un adevăr, care este mai mare decât orice pentru sufletele noastre, el este exprimat în cuvintele Domnului Isus Hristos: „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Fiecare dintre noi știe că aceasta este adevărat. Dar eu simt în inima mea, prieten drag, și am văzut și la alții: se știe că este adevărat aceasta, dar nu se crede în aceasta. Nu este suficient să spui: ah, da, așa este, aceasta este temelia, aceasta este poziția. Fiți siguri, trebuie să fie credință în privința aceasta, și prin aceasta nu vreau să spun, să consideri adevărat ceva. Să consideri ceva adevărat nu este credință. Ceea ce eu vreau să spun este, că noi trebuie să avem o astfel de credință în privința aceasta, că ne dedicăm cu totul chestiunii, ne adâncim în ea și-i acordăm atâta credință precum avem credință în Domnul Isus cu privire la mântuirea sufletelor noastre. Este exact același principiu. Dacă nu este așa, atunci este mai mult o considerare a anumitor adevăruri că sunt corecte, și aceasta nu are nici o influență reală și nici o putere asupra sufletelor noastre. Și atunci aceasta înseamnă exact așa cum a fost aici la ucenici aducerea aminte de cuvintele lui Isus. Ei nu-și mai aminteau de cuvintele Sale, le uitaseră. Ele au fost trezite în mintea lor prin femeile care au făcut relatarea despre înviere, dar nu era nici o credință față de cele spuse, și astfel totul a fost degeaba.

## Fel de gândire pământesc

În Luca 24 este și un alt motiv pentru această stare, în care erau ei. Și acesta este, că ochii lor erau îndreptați spre pământ, și nu există nimic altceva care să îndepărteze așa de mult ca aceasta. Dumnezeu dorește în harul Său, ca noi să avem în inimile noastre ceea ce El ne-a dat, și să-l savurăm. Dumnezeu mai dorește ca noi să avem un folos din toate aceste lucruri, pe care El ni le-a dăruit. Dar dacă ochii noștri sunt legați prin lucrurile pământului acesta, nu vom avea nimic din ele. Vei spune probabil: dar pe ei îi interesa Împărăția. Ah, dar pentru noi poate foarte bine să fie altceva. Și care este diferența? Dacă este ceva de pe pământ, atunci nu contează nicidecum ce este acesta; rezultatul este același. La ei era Împărăția, dar era o Împărăție pe pământ. Locul, ia seama bine la aceasta, aceasta contează aici! Și aceasta i-a îndepărtat pe ucenici. Ochii lor erau îndreptați în direcție greșită.

Cât de mulți dintre noi au ochii îndreptați în direcție falsă. Vai, cât de des privim în direcția unde nu poate fi găsit ceea ce căutăm! Dacă am privi numai spre cer și am privi Biserica/Adunarea potrivit gândurilor lui Dumnezeu în adevăratul ei caracter ceresc, cât de mult s-ar schimba toate! Care este motivul pentru care mulți dintre noi sunt așa de apăsăți, dezorientați și așa de descurajați, în mod deosebit și cu privire la starea practică a Bisericii lui Dumnezeu din zilele noastre, când avem impresia uneori că totul merge prost? Dar dacă ne-am preocupa mai mult cu partea divină, așa cum arată Adunarea în gândurile lui Dumnezeu, atunci totul ar fi altfel. Dacă privim starea practică, atunci privim la oameni, și atunci găsim eșecuri. Cum ar putea să fie altfel, decât că tu vei fi dezorientat, dezamăgit, descurajat, dacă principial te preocupi de felul cum omul poate rezolva lucrurile? Cât de cu totul altfel va fi, dacă gândurile tale ar fi preocupate cu gândurile divine referitoare la această stare? Dacă ai fi

preocupat înaintea lui Dumnezeu cu latura cerească, atunci ai primi puterea să suporti chiar și prăbușirea vieții de biserică. Să încercăm să privim totul din unghiul de vedere al lui Dumnezeu. Căci aceasta este totdeauna latura puterii. Și aceasta este și puterea care ar trebui să se arate aici de partea omenească, unde cu regret a pătruns eșecul.

Dar ucenicii priveau spre o Împărăție pe pământ. „Noi nădăjduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel.” Aceasta era gândirea egocentrică a iudaismului, care umplea inimile lor. Ei aveau nevoie să fie introduși în dimensiunea gândurilor lui Dumnezeu, așa cum ele au fost revelate în Hristosul înviat. Domnul să ne păzească să nu cădem într-o astfel de schemă de gândire. Mai sunt încă un număr mare de egocentrisme alături de cel al iudaismului.

## **Efectul învierii asupra dușmanilor lui Hristos**

Să privim pe scurt ce afect a avut învierea asupra dușmanilor lui Hristos. Pentru aceasta vom privi unele locuri din cartea Faptele Apostolilor. Cu regret trebuie să observăm că autoritatea parohială și ura față de adevăr merg deseori împreună. Nu este acesta un tablou îngrozitor, dacă vă gândiți la aceasta? Autoritate bisericască legată cu ură împotriva adevărului. Dar aceasta este numai o latură, cealaltă latură este puterea lui Dumnezeu într-un Hristos înviat, care satisface nevoile oamenilor. Aceasta a produs toată ura și suspiciunea acelor care aveau autoritatea în timpul acela: „... foarte necăjiți că învățau poporul și vesteau în Isus” – acest Om înviat, care a fost înviat dintre morți, care a fost trezit din moarte prin puterea lui Dumnezeu – „învierea dintre cei morți” – nu simpla înviere, ci învierea în caracterul ei deosebit dintre cei morți (Faptele apostolilor 4.2).

Acum ucenicii erau în stare să facă aceasta prin puterea Duhului Sfânt. Este frumos să vedem cum ei sunt introduși pe deplin în adevăr. Cât de cu totul altfel este acum, decât era în Marcu 9, unde ei nu au înțeles ce voia El să spună când a vorbit despre învierea dintre cei morți. Acum ei nu numai înțeleg, ci și o predică, și ei o predică prin acest Om măreț, prin acest Isus, învierea dintr-un popor mort. Și tocmai prin aceasta s-au încărcat cu ură și împotrivire.

## **Distincția legată de învierea lui Hristos**

De ce oamenii au urât și au disprețuit acest adevăr? Ce a dat naștere la vrăjmășia și brutalitatea lor? Simpla realitate a învierii nu ar fi produs niciodată așa ceva la farisei și la iudei. Nu, era vorba de altceva. Ei au Omorât pe Domnul vieții. Aceasta este ceea ce apostolul le face cunoscut în capitolul 3: Acest sfânt a trăit printre voi, Acest neprihănit – pe care voi L-ați omorât; dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Acum este vorba de voi iudeii și de Dumnezeu. Omul, pe care voi L-ați omorât, Dumnezeu L-a onorat. Omul, pe care voi L-ați scuipat și L-ați pironit pe lemnul blestemat, pe acesta L-a înviat Dumnezeu dintr-un popor mort. – Despre aceasta era vorba. Și observă, Dumnezeu exprimă buna Sa plăcere pentru Hristos în învierea lui Hristos. Satisfacția deplină a lui Dumnezeu a fost exprimată în aceasta.

În afară de aceasta era o putere care alegea, nu era vorba numai de faptul că El a fost înviat, ci de faptul că alții au fost lăsați în mormânt, și aceasta este problema. Aici a devenit vizibilă buna plăcere a lui Dumnezeu. Aici a fost exprimată mulțumirea Lui. Toate însușirile lui Dumnezeu Îl constrâneau, satisfacția deplină Îl determina – spun aceasta cu reverență – să

scoată afară pe acest Om desăvârșit dintr-un popor mort. Aceasta este ceea ce ei nu puteau suporta. Ei L-au răstignit, L-au urât, s-au scăpat de El, L-au pironit pe cruce, și Dumnezeu L-a înălțat și glorificat și a exprimat satisfacția Lui pentru El. Tot poporul este testat aici. Și rezultatul este: ei sunt împotriva lui Dumnezeu – cu privire la Hristos. Felul de a lucra al poporului iudeu și al conducătorilor lor cu Domnul Isus Hristos a arătat pe deplin clar aceasta. Și veți găsi pretutindeni, că Hristos este piatra de încercare. Oriunde veți merge, ori între sfinți, ori în lume, Hristos este piatra de încercare! Adu pe Hristos înăuntru, un Hristos răstignit, un Hristos înviat, un Hristos glorificat, și vei avea piatra de încercare. Toate se arată în adevăratul lor caracter, dacă aduci pe Hristos înăuntru.

Permiteți-mi pentru un moment să rezum cele trei puncte, pe care le am înaintea mea:

1. Caracterul învierii lui Hristos prezintă revelarea unei ordini noi a lucrurilor, pe care Dumnezeu voia să o facă în Omul înviat potrivit planului Său.
2. Ucenicii au fost încercați cu privire la speranța lor, deoarece ei erau legați cu pământul și cu lucrurile pământului acesta.
3. Vrajmașii adevărului au fost încercați, pentru că s-a arătat că Dumnezeu și poporul erau contrari unul altuia cu privire la comportarea lor față de Hristos.

## **Pavel și puterea învierii lui Hristos**

Acum vrem să mergem în epistola către Filipeni la capitolul 3, unde găsim cele două aspecte, caracterul și puterea învierii, unite în cazul unui om din carne și sânge. Caracterul și puterea se arată la apostolul Pavel, care odinioară era Saul din Tars. El spune: dorința inimii mele este, „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți” (Filipeni 3.10,11).

Aici sunt deci cele două aspecte:

- „și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți” – acesta este *caracterul* învierii;
- Și „să cunosc ... puterea învierii Lui” – aceasta este *puterea* învierii.

Ce a făcut o astfel de impresie asupra sufletului acestui om? Ceea ce noi găsim aici l-a marcat acum așa de mult, cum în viața lui mai dinainte era un om hotărât cu privire la Lege. El urma acum aceste lucruri minunate cu aceeași hotărâre, precum mai înainte era plin de furie în prigonirea sfinților lui Dumnezeu și ai lui Isus glorificat. De unde a venit aceasta? Citește Faptele apostolilor 26.8. Aici Pavel se apare înaintea lui Agripa: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?” Observă cum începe el aici. El vorbea unui popor care tăgăduia aceasta. Inimile lor erau împotriva lui Dumnezeu: „În adevăr, eu m-am gândit în mine însumi că trebuie să fac multe împotriva Numelui lui Isus Nazarineanul, ceea ce am și făcut în Ierusalim; și pe mulți dintre sfinți eu i-am închis în închisori, primind autoritate de la preoții de seamă; și, când erau omorâți, îmi dădeam votul. Și, pedepsindu-i deseori prin toate sinagogile, îi obligam să hulească. Și fiind peste măsură de furios împotriva lor, îi persecutam, chiar până în cetățile din afară.” (Faptele apostolilor 26.9-11)



El nu făcea lucruri pe jumătate, el nu a executat prigonirea din când în când, totdeauna câte ceva, nu, dorința lui mare era să facă să dispară de pe suprafața pământului orice urmă de Hristos și de creștini: „Și, pe când călătoream pentru aceasta spre Damasc, cu autoritate și împuternicire de la preoții de seamă, la amiază, pe drum, am văzut, împărate, o lumină mai presus de strălucirea soarelui, strălucind din cer în jurul meu și al celor care călătoreau împreună cu mine.” (Faptele apostolilor 26.12,13) – este un drum minunat, cum Dumnezeu ne face să cădem pe genunchi, ca să ascultăm de glasul Său. Este ca și cum El ar fi spus: Acum vreau să fiu ascultat. Voi sunteți așa de ocupați, așa de plini de râvnă și voința voastră este așa de tare în a lucra, dar Eu trebuie să fiu odată ascultat: „Și, când am căzut noi toți la pământ”, - ah, prieteni dragi, nu este nici un loc care este așa de binecuvântat, ca acela să stai culcat la pământ înaintea Domnului. Cunoașteți voi punctul, care este cel mai apropiat de cer? Acesta este, să stai culcat la pământ înaintea lui Dumnezeu: „Și, când am căzut noi toți la pământ, eu am auzit un glas vorbindu-mi și spunând în limba evreiască: «Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți? Îți este greu să dai cu piciorul în țepușe». Și eu am spus: «Cine ești, Doamne?» Și Domnul a spus: «Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți. Ridică-te dar și stai pe picioarele tale»” (Faptele apostolilor 26.14-16)

Ah, gândește-te la aceasta, privește aceste două lucruri, care aici stau împreună: „căzut la pământ” și „ridică-te”. Acolo este un om care zace la pământ, pe care Dumnezeu poate să-l ridice – jos, pe pământ, jos, în praf, acesta este omul, pe care Dumnezeu poate să-l ridice. Și nu-i așa, că și noi vrem să fim destul de jos pentru Dumnezeu, pentru ca El să ne poată ridica, așa cum sunt cuvintele Anei de demult: „El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să stea alături de cei nobili. Și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă” (1 Samuel 2.8). Domnul spune aici: „Ridică-te dar și stai pe picioarele tale, căci M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al celor pentru care Mă voi arăta ție” (Faptele apostolilor 26.16), și așa mai departe. Știți voi, de ce aceste cuvinte sunt așa de interesante? Nu este vorba numai de convertirea lui Saul din Tars. Ele erau ultimele cuvinte, pe care Isus le-a rostit vreodată din cer spre pământ. În cartea Faptele Apostolilor capitolul 1 găsim ultimele Sale cuvinte rostite pe pământ, în capitolul 26 sunt ultimele Sale cuvinte adresate din cer direct oamenilor de pe pământ. Și cu ultimele cuvinte este legat ceva foarte deosebit. Noi ne amintim în mod deosebit cu plăcere de acestea.

Deci, ce s-a petrecut? Hristos, un Hristos glorificat, Omul înviat, El a pus pecetea Persoanei Lui proprii pe inima acestui prigonitor sărman, și acest Hristos înviat, glorificat i S-a arătat. Cui? Unui om, care cândva a fost Saul din Tars, de care toți se temeau din cauza prigoanelor și urii lui. Acum deodată pentru inima acestui om și pentru gândurile lui nu mai era nimic altceva decât numai Hristos. Hristos S-a întipărit în sufletului lui, în simțămintele lui spirituale, foarte mult. Fiul lui Dumnezeu i S-a arătat. Și ce spune apostolul aici este aceasta: acest Fiu al lui Dumnezeu umple așa de mult admirația mea, umple sufletul meu, că tot restul nu mai are valoare. – El nu vorbește în epistola către Filipeni despre lucruri rele, ci de lucruri bune, pe care le lasă în urma lui. Mulți oameni s-ar bucura să fie eliberați de lucrurile rele. Dar sunt puțini cei care tânjesc să devină liberi de toate lucrurile. Probabil tu renunți cu plăcere la lucrurile rele, dar ești tu gata să renunți la toate lucrurile? Și tocmai despre aceasta este vorba aici. Pavel nu spune: am privit *lucrurile rele* o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu, ci: eu privesc *toate*. Lucrurile, care pentru el erau

câștig, nu erau lucrurile cele mai rele. Erau lucrurile bune, și ce stă acum înaintea lui? „În orice fel ar fi”, aceasta înseamnă: „Eu voi trece prin toate, voi trece prin moarte, vreau să accept martirajul, totul, numai să ajung să fiu una cu acest Domn în acest caracter nou, minunat, al învierii, pe care El l-a introdus prin Persoana Sa – așa fel ca să ajung la învierea dintre cei morți.” Vedem aici cum gloria lui Hristos în toată binecuvântarea ei s-a pus pe sufletul apostolului.

## **Dorința de a-L cunoaște pe Hristos**

Și apoi el spune: ceea ce eu doresc acum este să-L cunosc pe El. Oricine a cunoscut ceva din Hristos este impresionat de faptul cât de puțin știe el despre El, și eu niciodată n-am găsit pe cineva care a gândit că el L-a cunoscut cu adevărat și că știa pe deplin cel puțin un singur lucru despre El. Este ca și cum cineva se urcă pe un munte. La început vârful apare aproximativ aproape, dar cu cât se apropie de vârf, cu atât mai îndepărtat îl vede. Tocmai aceasta vrea să se spună prin cuvintele „ca să-L cunosc pe El”, aceasta este dorința sufletului. El a gustat ceva din pacea care rezultă din a fi în Hristos, și de aceea el spune: „ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.”

## **Puterea învierii Lui**

Ce înseamnă puterea învierii Lui? Nu cred că ea este puterea prin care El a înviat. Odinioară am gândit, că ar trebui să se spună: „... pentru ca eu să cunosc puterea, prin care El a fost înviat”; nu, eu cred, că tu și eu ar trebui să fim moral în sufletele noastre, prin har, exemple ale aceleiași puteri, deoarece noi am fost înviați împreună cu El, am fost aduși la viață împreună cu el. Și în curând noi vom fi exemple literalmente așa și ca fapte istorice ale acesteia, căci noi vom fi înviați în trupurile noastre; dar puterea învierii Sale este mai întâi o chestiune morală.

În cartea Faptele Apostolilor capitolul 1 găsim pe Domnul înviat, viu pe pământ, patruzeci de zile după învierea Sa, înainte să meargă la cer. Dar, preaiubiți frați și preaiubite surori, ce are El a face cu pământul, ce înseamnă pământul pentru El? El a lăsat toate în urma Sa, El era un Om înviat aici pe pământ și toată chestiunea era pentru El încheiată. Desigur lucrurile pământului nu au niciodată în vreun sens importanță pentru Domnul Isus, dar eu mă folosesc de acest fapt ca să ilustrez ce vreau să spun. El era aici pe pământ, lucrarea Sa cu Israel era încheiată, prezentarea Sa de Sine făgăduințelor și speranțelor iudaice se sfârșise, de fapt toată lucrarea Sa cu acest popor se încheiase – totul trecuse. Sistemul iudaic era sistemul lui Dumnezeu până la cruce, dar crucea era sfârșitul acestui sistem și sfârșitul omului în sens moral. Dar El a fost patruzeci de zile aici pe pământ, și El a vorbit ucenicilor Lui despre Împărăția lui Dumnezeu. El i-a lăsat în nădejde lor pentru timpul în care El mai era încă pe pământ, deoarece, chiar dacă s-a renunțat din punct de vedere moral la sistem, Dumnezeu în harul Său încă mai avea răbdare.

Dar dacă noi aparținem lui Hristos, noi suntem înviați împreună cu Hristos. Și puterea învierii Lui înseamnă atunci că ea întrerupe pentru noi legătura cu lucrurile actuale, cu lumea și cu tot ce este aici pe pământ – ce avem noi, tu și eu, a face cu acestea? Ce interese reale avem noi, dacă avem puterea învierii Lui în sufletele noastre, de lucrurile care aparțin pământului acesta? El nu mai are a face cu lucrurile de aici de jos. El nu aparține lumii acesteia. El nu are

nici un interes de ele. Unde Se află El? Apostolul însuși ne spune. El spune, cetățenia noastră, starea, căreia noi îi aparținem, are existența ei definitivă în cer, și de aceea noi privim spre Domnul Isus ca Mântuitor. Acolo sunt toate speranțele noastre, acolo este patria noastră, acolo suntem noi acasă.

## **Puterea lucrurilor care ne atrag de la Hristos**

Cât de minunată este această mântuire. Credincioșii sunt oameni care au fost scoși din toată nenorocirea și ruina care au venit prin primul om. Și acum ei au fost aduși la Dumnezeu Însuși. Prin har noi suntem acum în Hristos, Omul al doilea, ultimul Adam, și ca unii care suntem așa – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – avem o poziție nouă. Această poziție nouă în Hristos înviat a fost revelată mai întâi prin El Însuși, atunci când El a înviat dintre cei morți. Acum El este în glorie, un Om într-o poziție nouă potrivit planurilor lui Dumnezeu, aceasta este poziția noastră sau, cum se spune în general, aceasta este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Puterea pentru aceasta este Duhul Sfânt, care a coborât în ziua de rusalii.

Dar noi nu trebuie să amestecăm poziția cu puterea. Ele nu sunt același lucru. Este viața nouă, este poziția nouă, este puterea nouă, și Duhul Sfânt este puterea acestei poziții noi precum și puterea acestei vieți noi. Caracterul învierii Sale ne arată biruința completă, pe care Dumnezeu a revelat-o în Fiul Său, în Omul înviat. Și când Duhul Sfânt S-a coborât în ziua de rusalii, atunci puterea savurării acestora era prezentă. Apostolul spune acum: „... ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.” Numai aceasta ne scoate din lucrurile de aici și, prieteni dragi, numai în această putere noi rămânem păziți de cursele care ne așteaptă pretutindeni. Noi spunem deseori că pericolul constă în aceea, că noi avem o altă preocupare decât cu Hristos. Aceasta este adevărat.

Dar mai este și un alt pericol, și eu cred, că sunt unii care nu au altă preocupare decât cu Hristos, dar care cu toate acestea sunt atrași. Și aceasta este la fel de rău, ca și cum ai avea alte preocupări. Să ne cercetăm singuri! Avem noi o altă preocupare, iubiți frați și iubite surori? Sunt lucruri care ne atrag? Eu nu cunosc altceva, care să scoată puterea din sufletele noastre, ca acele lucruri care ne atrag, și eu nu știu altceva care să întunece mai mult puterea și realitatea vie a unui Hristos viu în suflet, ca lucrurile acestea. Voi știți ce este cu lucrurile pământești. Un om, care este atras prin ele, nicidecum nu poate face ceva rezonabil. El va fi mânat înapoi și încolo, în toate părțile. Unu lucru este sigur, nimic nu ne poate ține prin harul lui Dumnezeu liberi de alte lucruri și elibera de lucrurile care ne atrag, decât numai privirea permanentă la Hristos în glorie. Și în privința aceasta trebuie să fim deosebit de atenți, să prezentăm inimilor noastre mereu pe Domnul. Domnul se ne dăruiește o gelozie sfântă în sufletele noastre. Este singurul fel de gelozie, pe care noi ar trebui să-l cultivăm. Eu cred, că în lume nu există nimic altceva mai demn de urât și de disprețuit ca gelozia. Dar aici este adevărata formă de gelozie, și anume gelozia asupra inimii noastre, că acolo ar trebui să fie numai Hristos și lucrurile lui Hristos, care ne preocupă și anume toate sentimentele noastre, toată puterea noastră.

Domnul să ne dea prin harul Său, să cunoaștem mai bine caracterul învierii Sale și puterea învierii Sale, din pricina Numelui Său.

---

Readus de la: [Der Charakter und die Kraft der Auferstehung-Christi](#)

Titlul original: „The Character and Power of Christ's Resurrection“  
Prelegerea a treia din seria „The Resurrection of the Lord Jesus from among the Dead“, Londra 1886

*Traducere: Ion Simionescu*